

Изрѣзали му гордитъ крилца,
И славолюбието му за винѣги разбили . . .

Когато немощний на силний подражава —
Играчка на двѣтата става!

LIII.

Една идиллия, по Берковския пѣть.

— Малинитъ, моме,
 Които ядешъ,
Да ли сж по-сладки
Отъ моитъ трънки, —
 Които нещешъ? .

*

— Бе сладкото сладко,
 Но азъ съмъ мома . . .
Поискамъ ли трънки —
Отивамъ въ гората,
 Берж ги сама . . .

*

— Самичка гдѣ ходишъ —
 Не казвай го ти,
Берковчанко лѣпа . . .
Змѣй ще го узнае,
 Ще та похити!

*

— Не плашж се ази
 Отъ змѣйски грабежъ . . .
Двуногитъ вълци
Софийски — тѣ само
 Тукъ носѣтъ мятежъ . . .
